

nimesse wiimne luggu pahhemaks siis lähháb, kui es-
simenne. Se waene noor mees sai wágga pahha
seltsi sekka, ja lastis ennast neist tee peält árrapetta,
heitis laiskusse ja roppo ello peäle, ja láks wimaks
róówlitte hulka ja nende peálikkufski.

Monne aia párrast juhtus pühha Joannes selle
foggodusse Öppetajaga jälle kokkosama, kelle hole alla
temma sedda noort meest olli pallunud, ja kulas
temma järrele. „Se mees — ütles Öppetaja —
on se kord Jummal wasto kúl hopis árra surnud. Ei
ella temma mitte wágga kaugel siit, ühhes paksus
metsas, ja on ennast, Jummal parrago, mõrtsukatte
peálikkufs annud. Joannes kulas sedda kohta,
kust tedda wois leida, ja láks ülle mágge, senna metsa
pole. Kohhe ka tullid róówlib temma wasto, agga tem-
ma andis ennast omma melega nende kätte. „Wige
mind, ütles temma, omma peálikko jure.“ Róówlib
teggid nenda, kui Joannes olli pallunud. Noormees
tundis Apostli kaugelt jo árra, ja hábbi táis, pógge-
nes ta temma eest. Agga Joannes láks ta järrele
ja hüdis temma wasto: „Mo poeg, miks sa omma
isä eest póggened, kes ei woi sulle middagi tehja,
ja on wanna jar ammota? Árra karda, poeg; ehk sust
wahhest weel saab innimenne! Usso mo sanna, mis ma
sulle ütlen: Kristus isse on mind sinno jure saat-
nud!“ — Noor mees jái nüüd seisma, puddises ja
wárrises ja nuttis árdaste. Agga siis ta láks Joan-

nessega, kes tedda jälle ristirahwa sekka wiis, ja
ei láind ta kórwast mitte, ennego ta nággi, et mees
Jummal armus olli toetud ja kinnitud.

Jummal kuleb palwet mittokord kúl sanna järrele.

Meie õnnis Lutterus, se kange ussomees ning
palluja, ja kelle palwed Jummal ni mittokord on
kuulnud sanna järrel, et imme, láks gmal Janiku
páwal 1532 omma rahhoaeda ennast jallotama. Ei
olnud mitmel aial wihma olnud, ja olli kange
poud, mis panni wilja kasso kinni. Ja kui temma
rahhoaias ennese ümber watis, ja nággi keik árra-
nártsend ollewad ja keik soja wihmokesse järrele ág-
gawad, siis pöris súdda ta sees Temma pole, kelle
kást keik tulleb, wihamasabdo ja páwapaiste, head ja
páwad ilmad, ja kes wilja lassel káswada ja temma
kasso kinni panneb, nenda kui on Temma hea taht-
minne, ja hakkas palluma ja ütleva: „Uemas Jum-
mal, omma wagga kunninga Daweti su lábbi olled
sinna rákinud ja ütelnud, ennast liggi ollewad keikile,
kes sind appi hüüwad, keikile, kes tõe sees sind appi
hüüwad. Kust se nüüd tulleb, et sa ei tahha meile
wihma anda, ehk meie kúl jo olleme sind pallunud,
ja selle párrast Sinno pole küssendanud? Agga olgo